

“És hora que la potència de marca de Barcelona es vinculi a Catalunya”

JOEYDI PLAY

Les vostres enquestes, per primera vegada, us indiquen que podeu guanyar a Barcelona.

—Nosaltres fem estudis per veure què passa. I per primera vegada en aquests darrers cinc anys —el temps que fa que n’efectuem— ens indiquen que guanyaríem les eleccions. Per primera vegada avancem els socialistes. Naturalment, això ens satisfà molt, però també som molt cauts. Les enquestes tenen un valor relatiu. Només marquen una tendència. Però bé, sí que és cert que hem pogut capgirar la tendència que hi havia a la ciutat de Barcelona, cosa que ens fa estar molt il·lusionats amb la feina que fem.

—I com us l’expliqueu, aquest canvi de tendència que han detectat les vostres enquestes?

—Fa trenta anys que governen els mateixos. Això cansa. Hi ha molta gent que et diu que ja n’hi ha prou. Jo ja ho vaig viure quan hi havia el govern de Pujol, i acumulava poc més de vint anys.

Hi ha un segon element important, que és que els qui governen ho fan

Xavier Trias (Barcelona 1946), és el president del grup municipal de CiU a l’Ajuntament de Barcelona. Des de fa temps, treballa per ser alternativa als socialistes a la capital catalana. Quan falten dos anys per a les eleccions —el tercer i darrer intent de Trias— algunes enquestes internes de la federació comencen a ser-li favorables.

malament. El senyor Hereu i el seu equip no fan les coses ben fetes i no reaccionen amb força, davant la greu crisi econòmica. Hi ha gent que està enfadada i, molts, no veuen clar que aquest equip sigui capaç de millorar les coses.

Un tercer element, que crec que també és important, és que nosaltres fa anys que treballem i que hem capgirat la situació. La gent veu que treballem, que hi som, i comença a creure que el canvi ara sí que és possible. Això darrer no ho trec de l’enquesta, sinó que és una percepció que noto anant pel carrer. Ara em trobo gent pel carrer que m’ho diu.

—Si llegim les propostes de totes les formacions hi ha coincidències de fons. Tothom parla bàsicament de les mateixes coses: més serveis, més política d’habitatges, una ciutat per a tothom... És un ideari que conceptualment tothom comparteix.

—Tothom comparteix, però l’ajuntament no l’ha aplicat mai. És a dir, aquest ajuntament ha venut sòl públic, cosa que ha agreujat la bombolla immobiliària, i ha estat incapaç de fer un parc públic d’habitatge a la ciutat. Trenta anys de manar i han estat incapaces de fer-ho. Encara més, els canvis urbanístics de la ciutat, abans i ara encara, es basen en requalificacions constants.

Aquest model no pot continuar. L’exemple més clar i recent és la Sagrera. Fan un consorci per a cobrir les vies de tren i construir la nova estació de la Sagrera, i diuen que això ho pagarem amb les requalificacions dels terrenys del voltant, on construirem pisos... Si jo fos l’alcalde, diria que l’ajuntament no hi aportarà cap terreny; en tot cas, si cal, hi aportarem diners. I que volem que els terrenys de l’ajuntament siguin per a fer pisos de lloguer, que siguin propietat de l’ajuntament. Aquest és un canvi de model real i fonamental.

L'altre canvi fonamental de model és sobre les prioritats. Una prioritat bàsica és l'atenció a la gent. I resulta que la ciutat de Barcelona té menys residències socio-sanitàries, menys centres de dia, etc., que qualsevol població del voltant de Barcelona.

—Però i d'on surten les misses? Es poden oferir aquests serveis i fer grans infraestructures de la ciutat, com la de l'estació de la Sagrera, amb un finançament autonòmic i local tan magre?

—Sí, perquè tu has d'anar a exigir a l'estat que et faci això. Això ho fan a Madrid, a Atocha o a Chamartín. O a Còrdova, on han cobert les vies del tren, tres quilòmetres, i tots contents! És un problema d'exigència, d'empènyer fins a aconseguir les coses.

Podem comparar els ajuntaments de Barcelona i de Madrid. Sempre es diu que la situació econòmica de l'Ajuntament de Barcelona ja la voldria el de Madrid. Però els serveis que avui dona el de Madrid no els dona pas el de Barcelona. Per tant, probablement, la línia intermèdia és l'apropiada. És a dir, segons quines coses les hem de fer, si cal, a la força. Els serveis s'han de fer, no es pot dir que no és competència teva, o que ja ho faran. No, no. S'ha d'anar per davant i s'ha de ser exigent i demanar les coses.

—Dèieu que l'equip de govern no fa bé les coses. En el cas de corrupció que ha esquitxat uns funcionaris de Barcelona, creieu que ha actuat bé l'ajuntament?

—És que quan fa trenta anys que manes et pots trobar amb situacions d'aquestes, amb gent que es descontrola i fa bretolades. L'alcalde diu que és un cas concret... Jo no ho crec. Quan vas pels districtes i parles, veus que hi pot haver més casos en els quals les coses no es fan com s'han de fer. I què hauria de fer l'ajuntament? Doncs no es pot dir que no passa res i amagar el cap sota l'ala, no. Cal actuar de la manera més dura i inflexible, precisament per defensar els funcionaris i fer recaure el pes de la justícia sobre els infractors.

—Sou crític, més enllà d'aquest cas, amb el model de ciutat. Però sovint es reconeix Barcelona com una ciutat d'èxit.

—És que Barcelona és una gran ciu-

JORDI PLAY

tat, això és indiscutible. Però la gestió ha derivat cap a unes noves centralitats de la ciutat que han acabat essent grans decorats. Aquest és el model resultant dels plantejaments dels socialistes.

Vas a la zona del Fòrum i què és? Un gran decorat. I jo em pregunto, on és el barri? No van pensar una cosa tan important com és fer el barri. Van muntar un decorat, que els va sortir molt fred, i després, "ja farem el barri..." És una mica això que passa a la Sagrera. Diuen: "Oh, farem un gratacel del senyor Frank Gehry, com una núvia, que no sé què..." No, no, no. L'important és pensar en quin barri es vol i com hi viurà la gent. I si es vol, després, ja es farà un edifici del senyor Gehry.

La crisi que es viu en aquest ajuntament és conceptual, de saber quin model de ciutat volem fer: si fem una ciutat que sigui un aparador o una ciutat en què la gent visqui bé, rebí els serveis que ha de rebre... Cosa que no és incompatible amb el fet que després fem coses que cridin l'atenció. És una qüestió de prioritats.

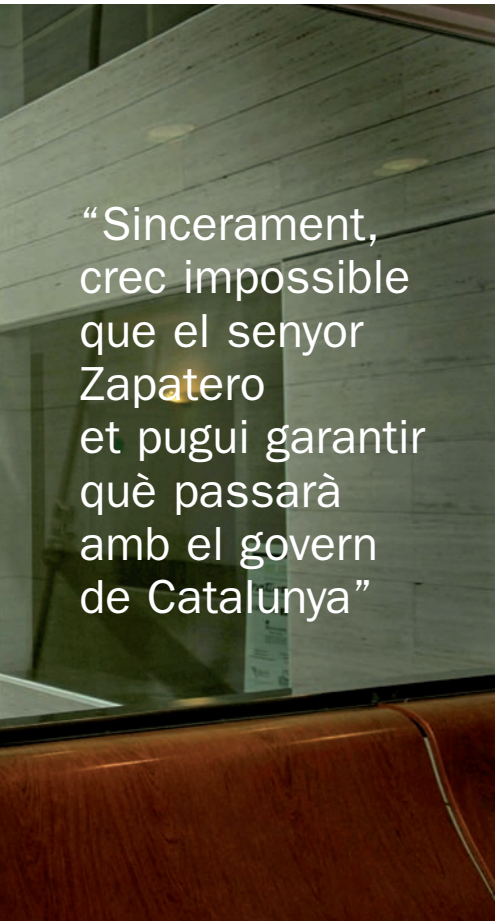
—Un altre aspecte de la gestió

dels socialistes a Barcelona és la capitalitat.

—Barcelona va tenir un alcalde, Maragall, que va saber crear una il·lusió i fer una transformació extraordinària de la ciutat. I, entre més coses, això ha facilitat que Barcelona es converteixi en una ciutat molt coneguda al món i ha esdevingut una marca molt important. I ja és hora que la potència de marca de Barcelona es vinculi a Catalunya, perquè pot ajudar a projectar el país.

Per tant, diem que Barcelona, que és una gran capital —importantíssima a la Mediterrània i a Europa, a més—, ha de saber que té una responsabilitat molt gran, la d'exercir de capital de la catalanitat. Això durant aquesta època no ha estat així, cal dir-ho clar. Ni tan sols el senyor Maragall crec que no s'ho creia gaire —només cal recordar aquells episodis tristos de la polèmica sobre el redisseny de la bandera i de l'escut de la ciutat.

Barcelona ha de continuar essent aquesta ciutat oberta al món, però ha d'exercir amb orgull la capitalitat de la catalanitat.

“Sincerament, crec impossible que el senyor Zapatero et pugui garantir què passarà amb el govern de Catalunya”

—En el debat de la mena de capitalitat que ha d'exercir Barcelona, hi ha la qüestió de l'articulació de l'àrea metropolitana.

—Hi ha coses que van néixer fomentades per alcaldes socialistes, per ser contrapoder a la Generalitat, quan manava CiU. És el cas de l'àrea metropolitana, als orígens. Crec que aquesta idea s'ha acabat. Som en un moment dolç per arribar a un bon acord que permeti de crear la nova àrea metropolitana, amb els objectius que ha de tenir, és a dir, una entitat per a donar serveis als ajuntaments que la configuren.

Però no és fàcil. Ara, per exemple, ens plantegen que qui presideixi aquesta entitat ha de ser un alcalde. Home... sempre ha estat pensat, i així hauria de ser, que qui presideixi això ha de ser l'alcalde de Barcelona. Curiosament, sembla que alguns han canviat d'opinió... És casual, no?

—Si finalment les vostres expectatives es complissin, quin escenari d'aliances us plantejaríeu per governar a Barcelona?

—És absurd, si no ridícul, dos anys abans de les eleccions, de fer conjeitures. Sí que tinc clar què em convé. M'interessa treure el màxim nombre de regidors, per evitar que el tripartit sumi, en la línia que indica aquesta enquesta. També seria òptim que CiU més ERC sumés més que PSC i ICV. Això em donaria una gran llibertat d'acció l'endemà de les eleccions. Ara, què faria l'endemà? És absurd de plantejar-s'ho ara.

Tampoc no amago res. Jo formo part de CiU, sóc una persona que m'agradaria governar amb un equip molt obert. I som gent nacionalista i que tenim clar quina mena d'acció volem per a la ciutat. Tenim clares les prioritats. Per exemple, la necessitat que funcioni l'economia productiva de la ciutat. Però, sobretot, si l'economia funciona i es crea riquesa, ha de servir perquè la gent visqui més bé.

—Us plantejareu, a l'hora de fer llista, d'incorporar, com en el cas de Ramon Tremosa a les eleccions europees, gent no vinculada directament a la vida política?

—La llista mai no se sap com s'acabarà fent. Però allò més lògic és premiar la feina de la gent que treballa amb tu. Treballa amb una gent de la qual em sento orgullós i content, i no els faria pas el tort de no comptar amb ells i fer passar un de fora per davant de tots.

—Enteneu, doncs, l'enuig d'Ignasi Guardans, quan ha estat rellevat al capdavant de la llista europea de CiU?

—Ho entenc i no ho entenc. Sóc amic de l'Ignasi Guardans, el conec molt. He estat el seu cap durant quatre anys, quan vam ser a Madrid. És una persona especial, és molt preparada, però en ocasions té una relació amb companys de partit o amb la gent que l'allunya de les estructures o de la relació amb les persones...

A la vida hi ha etapes. Ara la seva a la UE s'ha acabat i en començarà una de nova. A ell li fa molta il·lusió això del cinema, coneix la ministra i en un moment que es queda sense feina li fan aquesta proposta... Jo crec que no ho hauria fet, perquè tampoc no penso que aquell govern tingui les idees gaire clares... Però ell ho fa convençut que ho pot fer molt bé i li fa molta il·lusió.

No ho sé. Bé, tot plegat és una cosa una mica trista, però bé...

—Dèieu de governar amb equips oberts. Voleu fer com una versió de Casa Gran per Barcelona?

—És que sóc un creient absolut de la Casa Gran. Jo entenc la política així. Els partits tenen el seu paper, però sempre he cregut en la filosofia de *casa gran*, es digui com es vulgui: *pal de paller, fer país*. He vist governar Jordi Pujol, amb governs de *casa gran*. Això és el que em va fer entrar en aquest partit, on hi cabia gent molt diversa, dels que provenien del PSUC a socialdemòcrates, passant per demòcrata-cristians, etc.

—Com valoreu allò que va dir fa uns quants dies Felip Puig sobre el pacte Mas-Zapatero, de pactar l'Estatut en canvi de permetre que CiU governés si era la llista més votada?

—No ho crec. No crec que sigui possible que t'assegurin segons què. Per a nosaltres, la pèrdua de credibilitat del senyor Zapatero ve del fet que sempre se t'acosta, però mai no compleix allò que et promet. Però, sincerament, crec impossible que el senyor Zapatero et pugui garantir què passarà amb el govern de Catalunya. Metre sentia les declaracions, vaig pensar: “Avui, en Felip es fica en un embolic.”

—Com a primera força a l'oposició de la capital de Catalunya, què es proposa de fer CiU en cas d'una hipotètica sentència del TC que retalli l'Estatut?

—Com a capital del país, l'ajuntament ha de fer costat al govern de la Generalitat. Ara, caldrà veure quina actitud tindrà el govern. Jo sóc dels qui pensa que, en cas d'un fet com aquest, hem d'anar tots junts, sota el lideratge del govern.

Una sentència negativa voldria dir que aquest Estatut no cap a l'actual Constitució espanyola. Seria un greu enfrontament. Si passa això, seria gravíssim i tindria conseqüències a Espanya. Per això jo encara tinc un bri d'esperança, i espero que al final pensin que no el poden considerar inconstitucional. El vam votar aquí, es va votar al Congrés, no es pot considerar que no cap a la Constitució. Seria massa greu.

Enric Rimbau